

Arrest

nr. 164 498 van 21 maart 2016
in de zaak RvV XI/IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mexicaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit San Pedro Totoltepec en bent u Mexicaans staatsburger. Van 1993 tot 1996 werkte u in de gevangenis Centro Federal de Readaptación Social I. U werkte er op verschillende diensten. Vanaf eind 1994 werd u ingezet bij het onthaal van de nieuwe gevangenen. U moest onder meer de verschillende fysieke kenmerken van de gevangenen, zoals littekens en tatoeages, op een fiche neerpennen. Hiertoe moest de gevangene zich uitkleden. Zo moest u op een nacht R.(...) S.(...) de G.(...), de broer van de voormalige president Carlos Salinas de Gortari, ontvangen en de fysieke kenmerken van zijn lichaam beschrijven.

Hij vond het echter vernederend om zijn kledij in het bijzijn van u, een vrouw, uit te doen en maakte u uit voor hoer (in het Spaans perra, een woord dat zowel hond als hoer kan betekenen). Diep vernederd

hierdoor bleef hij een diepe wrok tegen u koesteren en zon hij op wraak. Even later werd u bij de corrupte gevangenisdirectie ontboden en werd aan u in naam van R.(...)S.(...)gevraagd om zijn prostituee te worden. U weigerde. Ten gevolge van uw weigering werd u door de gevangenisdirectie onder druk gezet om ontslag te nemen, wat u uiteindelijk ook deed. U begon elders te werken en had aanvankelijk geen problemen. Na het ontslag van S.(...) uit de gevangenis in 2005 begonnen u en uw zoon echter vreemde incidenten mee te maken. Op 2 november 2006 werd de fiets van uw zoon M.(...)A.(...) (O.V. 7.850.806) gestolen door een onbekende die hem een vuistslag gaf. Op dat moment kwam er toevallig een politiepatrouille langs, die uw zoon naar huis bracht. Jullie dienden weliswaar klacht in, maar, omdat het slechts om een fietsdiefstal ging, ondernam de politie niets en werd de dader nooit gevonden. Enkele dagen later vertelde uw zoon u dat de fietsdief hem toegesnuwd had dat uw moeder vermoord zou worden. Hij gebruikte bij zijn bedreiging uitdrukkelijk het woord perra. U trok zich het probleem al bij al niet hard aan. Op 17 mei 2007 kwam M.(...)A.(...) opnieuw in de problemen. Toen hij na zijn werk naar huis kwam – hij werkte als jobstudent –, werd hij samen met twee collega-jobstudenten door twee onbekende mannen aangevallen. Hij werd bestolen en geslagen en kreeg opnieuw de boodschap dat zijn moeder gedood zou worden. Opnieuw werd hierbij het woord perra gebruikt. Toen u dit vernam, dacht u aan de scheldwoorden die S.(...) indertijd naar uw hoofd slingerde. Hij was immers de eerste en enige persoon die u ooit voor perra uitgemaakt had. Desondanks maakte u zich nog niet ongerust. Aangezien de politie in Mexico naar aanleiding van de fietsdiefstal niets ondernomen had, dienden jullie naar aanleiding van dit incident geen klacht in. Ondanks dat hij niet over een rijbewijs beschikte, reed M.(...)A.(...) op 13 februari 2008 na een avondshift bij zijn toenmalige werkgever samen met een collega met uw auto naar huis. Op dat moment viel een andere bestelwagen hem lastig, waardoor uw zoon de controle over het stuur verloor en uw auto in de prak reed. De bestuurders van de bestelwagen verwezen opnieuw naar zijn moeder die gedood zou worden en weerom viel het woord perra. U werd 's nachts op de hoogte gebracht van het ongeval en ging onmiddellijk ter plaatse. De politie was al aanwezig. Aangezien uw zoon geen rijbewijs had, vroeg u aan de politie om uw zoon gewoon te laten gaan; u toonde uw vroegere badge van de gevangenis en beweerde dat jullie collega's waren. Tegen betaling waren ze bereid hem te laten gaan. In deze context kon u echter omwille van de bedreiging die uw zoon had gekregen geen klacht indienen. In mei 2008 nam u een papierwinkel over. In januari 2009 begon u op uw gsm anonieme dreigsm's'en te ontvangen waarin onder meer opgemerkt werd dat de verzenders van de sms'en perfect wisten waar M.(...)A.(...) zich op dat moment bevond en dat er hem misschien wel iets zou kunnen overkomen. U werd hierdoor erg paranoïde. Gelet op het gebruik van het woord perra in deze sms'en was u ervan overtuigd dat die sms'jes uit de entourage van R.(...)S.(...)moesten komen. In de loop van maart 2009 meldde u deze dreigsm's'en aan de politie, die u echter meedeelde dat ze hiertegen absoluut niets konden doen. De politie wenste uw klacht dan ook niet op te tekenen. Een week later informeerde u zich tevergeefs bij de telefoonmaatschappij naar de afzender van de dreigsm's'en. Enige tijd later kwam er bij uw advocaat een aan u gericht pakket toe met een in stukken gehakte hond. In de bijgevoegde boodschap werd gezegd dat de hoer op een gelijkaardige manier aan haar einde zou komen. Onmiddellijk hierna dienden noch u noch uw advocaat klacht in. Sindsdien verhoogde de frequentie van de dreigsm's'en aanzienlijk. Na een maand – het was toen eind mei 2009 – zei uw advocaat dat u toch naar aanleiding van uw problemen klacht moest indienen. U meldde zich hierop aan bij het ministerio público de Toluca en gaf aan dat u klacht wou indienen tegen R.(...)S.(...) de G.(...). Hierop werd u gevraagd om de volgende dag terug te komen. Zoals gevraagd, meldde u zich de volgende dag. U werd naar een wachtzaal geleid. Terwijl u aan het wachten was, ontving u een telefoonoproep. Een onbekende deelde u mee dat ze M.(...)A.(...) ontvoerd hadden en dat, indien u hem nog levend wou terugzien, u onmiddellijk de plaats waar u zich bevond moest verlaten. Als bewijs van de ontvoering werd uw zoon doorgegeven. Geschokt vertrok u onmiddellijk. Uw zoon werd daarop vrijgelaten. Dit incident maakte u duidelijk dat de politie en uw belagers uit de entourage van R.(...)S.(...) de G.(...)samenwerkten: het was de politie bij wie u klacht tegen S.(...) wou indienen die de ontvoerders van uw zoon had verwittigd, zodat u geen klacht zou indienen. Hierna vertrok u op aanraden van uw advocaat op 14 juni 2009 – dit is de dag dat u uw laatste dreigsm's op uw gsm ontving; hierna gaf u uw gsm aan uw toenmalige partner die in Mexico achterbleef – samen met M.(...)A.(...) naar Canada waar jullie een asielaanvraag indienden. Tijdens uw verblijf in Canada, zo'n drietal jaar voor uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, i.e. ongeveer in 2011, kreeg u van uw tante L.(...) M.(...) M.(...) M.(...) te horen dat een onbekende man haar was komen bedreigen. Hij vertelde haar dat uw oudste zoon Ant.(...) D.(...) D.(...) K.(...) hem nog veel (drugs)geld verschuldigd was en dat, indien hij niet zou betalen, hij uw andere zoon, i.e. M.(...)A.(...), bij een eventuele terugkeer naar Mexico zou vermoorden. Uw tante diende naar aanleiding van dit incident geen klacht in. Tijdens uw verblijf in Canada wees uw dochter An.(...)K.(...) D.(...) D.(...) K.(...) voorts bij één van jullie contacten op het bestaan van een internetartikel waaruit bleek dat Ant.(...) bij een arrestatie door de Mexicaanse autoriteiten de identiteit van uw jongste zoon aangenomen had. De Canadese autoriteiten

namen inzake uw asielaanvraag een weigeringsbeslissing en u werd op 15 februari 2014 naar Mexico gerepatriëerd. Tijdens uw kortstondig verblijf in Mexico probeerde u zich te informeren of uw zoon M.(...)A.(...) ten gevolge van de valse identiteit van uw andere zoon Ant.(...) verkeerdelijk misdrijven werden aangewreven. Noch u noch uw advocaat (die M.(...)A.(...) een volmacht liet tekenen) kregen echter toegang tot de politiegegevens in dit verband, omdat M.(...)A.(...) zich hiervoor persoonlijk moest melden. U vreesde echter dat, indien M.(...)A.(...) zich zou melden, hij opgepakt zou worden: in Mexico is men immers schuldig totdat men het tegendeel kan bewijzen. Uw advocaat raadde jullie dan ook aan om te vertrekken. Na een verblijf van een week in Mexico vertrok u samen met uw zoon M.(...)A.(...) naar België waar jullie op 26 februari 2014 asiel aanvroegen.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw huidig paspoort, uitgereikt op 15 januari 2014; uw vervallen paspoort; twee geboorteaktes, uitgereikt op 12 mei 2009 en 15 april 2014; uw echtscheidingsakte d.d. 29 november 1994; een brief van uw advocaat, d.d. 30 augustus 2011, waarin hij uw echtscheiding van F.(...) J.(...) D.(...) L.(...) (vader van uw kinderen An.(...) K.(...) en Ant.(...)) bevestigt; een kopie van de huwelijksakte van uw ouders; een kopie van de overlijdensakte van uw vader; uw werkbadge van de gevangenis, geldig voor het jaar 1996; een aantal opleidingscertificaten; een brief van de schooldirectie van uw zoon M.(...)A.(...), d.d. 25 april 2007, waarbij aan u meegedeeld wordt dat uw zoon omwille van zijn problemen twee keer per week naar de psycholoog moet; een bewijs van de registratie van uw papierwinkel, d.d. 16 februari 2009; een kopie van een medisch attest op naam van uw zoon M.(...)A.(...), d.d. 17 mei 2007, waaruit onder meer blijkt dat hij voor slagen en verwondingen werd verzorgd; een kopie van een medisch attest, d.d. 13 februari 2008, waaruit blijkt dat uw zoon ten gevolge van een auto-ongeval werd verzorgd; enkele foto's van een kapotte auto; enkele algemene internetartikelen over R.(...)S.(...) de G.(...) en over de corruptie door de Mexicaanse autoriteiten (o.m. door criminele politieagenten); een internetartikel, d.d. 26 oktober 2012, over de arrestatie van vier individuen met vermelding van M.(...) R.(...) D.(...) K.(...) (volgens u in werkelijkheid Ant.(...) D.(...) D.(...) K.(...)); een brief van uw advocaat Joaquín Alfonso González Guerrero, d.d. 21 december 2012, ter bevestiging van uw asielrelaas; een brief van uw tante L.(...) M.(...) M.(...) M.(...), d.d. 25 januari 2013, waarin ze stelt verschillende keren van een onbekende een bericht gekregen te hebben waarin uw jongste zoon M.(...)A.(...) ten gevolge van de drugsschulden van uw oudste zoon Ant.(...) met de dood bedreigd wordt; uw Canadees asieldossier met de Canadese weigeringsbeslissing inzake uw asielaanvraag; verschillende documenten in verband met uw verblijf in Canada; twee brieven gericht aan het UNHCR en aan de Belgische FOD Buitenlandse Zaken naar aanleiding van de door de Canadese asielinstanties genomen weigeringsbeslissing inzake uw asielaanvraag; enkele betalingsbewijzen voor een hotel in Mexico in februari 2014; en een kopie van een bij de Belgische politie ingediende klacht, d.d. 11 juni 2014, nadat u in het opvangcentrum waar u verbleef bestolen werd.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst heeft u uw problemen met R.(...)S.(...) de G.(...) niet aannemelijk gemaakt.

Zo kan er allereerst getwijfeld worden aan uw beweerde functie op het onthaal in de gevangenis waarnaar S.(...) na zijn arrestatie werd gebracht. Uw functie op het onthaal bestond er volgens u in om de fysieke kenmerken van gevangenen, zoals hun tatoeages en littekens, op te tekenen. U voegde hieraan toe dat leden van bekende criminele bendes in Mexico dezelfde typische tatoeages hadden, waaruit hun lidmaatschap van de bende bleek. In dit opzicht komt het dan ook bevreemdend over dat, zelfs al is het al enige tijd geleden dat u in de gevangenis werkte, u geen enkele typische tatoeage van een dergelijke criminele bende kon omschrijven (CGVS I, p. 11). Uw uitleg, met name dat men daarvoor een expert moet zijn (CGVS I, p. 11), houdt geen steek.

Verder heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat R.(...)S.(...) u op verschillende manieren bedreigd zou hebben. Wat deze bedreigingen betreft, slopen er zowel in uw opeenvolgende verklaringen, als tussen uw verklaringen en deze van uw zoon M.(...)A.(...) enkele aanzienlijke tegenstrijdigheden. Betreffende de drie incidenten die M.(...)A.(...) meemaakte voordat u vanaf januari 2009 werd bedreigd, i.e. de fietsdiefstal, de roofoverval en het auto-ongeval, verklaarde u dat uw zoon telkens een dreigboodschap meekreeg waarin telkens het woord perra voorkwam (CGVS II, p. 2; p. 4; p. 7). M.(...)A.(...) beweerde echter slechts bij de fietsdiefstal en het auto-ongeval een dreigboodschap (met vermelding van het woord perra) gekregen te hebben; hij verklaarde uitdrukkelijk bij de roofoverval in 2007 geen (dreig)boodschap ontvangen te hebben (CGVS II M.(...)A.(...), p. 4; p. 7-8).

Betreffende de derde bedreiging die uw zoon ontving, i.e. tijdens het auto-ongeval, zei hij tijdens zijn tweede gehoor dat de persoon die hem bedreigde hem vanuit een voertuig, een pick-up, bedreigde (CGVS II M.(...)A.(...), p. 8). Bij zijn derde gehoor stond degene die hem bedreigde echter naast de pick-up en had uw zoon het silhouet van zijn belager gezien. Na het uiten van de bedreiging stapte zijn

belager in de pickup en reed weg. Hiermee geconfronteerd, zei uw zoon enkel dat hij zich bij zijn derde gehoor vergist had, maar gaf hij geen enkele afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid (CGVS III M.(...)A.(...), p. 3). Verder was u tegenstrijdig over de inhoud van de door u ontvangen dreigsm's'en. Daar waar u tijdens uw derde gehoor aangaf dat de door u ontvangen berichtjes altijd met dezelfde woorden, met name perra desgraciada, begonnen en dat u zo kon afleiden dat de berichtjes uit de entourage van R.(...)S.(...)kwamen (CGVS III, p. 6), verklaarde u bij uw vierde gehoor dat de berichtjes niet telkens eenzelfde start of eenzelfde aanspreking hadden. Een woord dat regelmatig, maar niet altijd, terugkwam was het woord perra en dat werd gebruikt in verschillende combinaties. De enige combinatie die u zich bij uw vierde gehoor nog herinnerde was de combinatie perra maldita (CGVS IV, p. 10-11). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat het al lang geleden is dat u die berichtjes ontving (CGVS IV, p. 17), maar gaf u geen afdoende uitleg, temeer daar u zich bij uw derde gehoor de inhoud van de door u ontvangen berichtjes blijkbaar wel nog goed voor de geest kon halen. Betreffende uw bewering op uw gsm dreigsm's'en ontvangen te hebben – de laatste dreigsm's zou u gekregen hebben toen u op het punt stond naar Canada af te reizen – beweerde u tijdens uw derde gehoor dat u na het ontvangen van deze laatste sms uw gsm in de vuilnisbak kieperde (CGVS III, p. 6). Bij uw vierde gehoor zei u evenwel dat u uw gsm dan aan uw toenmalige partner gaf en dat u niet zeker wist wat hij ermee gedaan had. Vermoedelijk heeft hij uw gsm later weggegooid (CGVS IV, p. 9-10). U voegde hieraan toe dat u zich heel goed bewust was van de cruciale bewijswaarde van deze gsm: uw advocate die u tijdens de Canadese asielprocedure bijstond vroeg er immers naar (CGVS IV, p. 10). Dat u dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over dit cruciale bewijsstuk, ondermijnt bijgevolg fundamenteel de geloofwaardigheid van de dreigsm's'en die u op deze gsm zou ontvangen hebben. Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat uw eerste versie de juiste was en dat de gsm waarop die sms'en toekwamen sowieso niet meer bestaat (CGVS IV, p. 17). Een louter wijzigen van eerdere verklaringen volstaat echter niet als afdoende uitleg voor een dergelijke tegenstrijdigheid. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt duidelijk dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u en uw zoon ontvangen bedreigingen vanwege (de entourage van) R.(...) S.(...).

Dat aan deze bedreigingen geen enkel geloof kan worden gehecht, wordt bevestigd door uw tegenstrijdige verklaringen betreffende het moment waarop u overtuigd raakte dat R.(...)S.(...)u bedreigde. Bij uw tweede en derde gehoor was u er sinds het auto-ongeval van uw zoon op 13 februari 2008 zeker van dat jullie werkelijk door S.(...) bedreigd werden. Alle puzzelstukjes vielen toen plots in elkaar en vanaf dan begon u manieren te zoeken om Mexico te verlaten (CGVS II, p. 5; p. 7; CGVS III, p. 3-4). Bij uw vierde gehoor was u echter pas vanaf het moment dat u zelf bedreigingen begon te ontvangen op uw gsm in januari 2009 overtuigd dat R.(...)S.(...)u viseerde. Daarvoor was u, volgens uw verklaringen afgelegd in het kader van uw vierde gehoor, niet overtuigd dat hij u viseerde. Na het ongeval in februari 2008 kon uw zoon immers niet veel zeggen over hoe het ongeval was gebeurd en u dacht dan ook dat, toen uw zoon het had over de dreigementen die de belager in de bestelwagen vlak na het ongeval uitte, hij een uitvlucht voor het ongeval zocht, waardoor u twijfels had over de geloofwaardigheid van deze uitvlucht (CGVS IV, p. 16). Bij confrontatie hiermee, herhaalde u dat u pas zeker was dat S.(...) u bedreigde, toen u zelf dreigberichtjes begon te ontvangen (CGVS IV, p. 17). Opnieuw gaf u echter geen overtuigende uitleg.

Gezien er aan de bedreigingen geen enkel geloof kan worden gehecht, kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan het feit dat uw advocaat een pakketje met een in stukken gesneden hond gehad zou hebben dat als rechtstreekse bedreiging aan uw adres diende beschouwd te worden. Bijgevolg komt tevens de geloofwaardigheid van uw poging tot klacht bij het openbaar ministerie naar aanleiding van deze problemen ernstig op de helling te staan. Dit blijkt tevens uit uw aanzienlijk tegenstrijdige verklaringen betreffende uw klacht die u kort voor uw vertrek naar Canada op aanraden van uw advocaat bij het openbaar ministerie probeerde in te dienen. Bij deze klacht wenste u alle bedreigingen die u had ontvangen aan te kaarten (CGVS III, p. 8; brief advocaat d.d. 21 december 2012, p. 2). Bij uw derde gehoor beweerde u dat u uw klacht bij het openbaar ministerie van Metepec had proberen in te dienen: dit was de enige plaats waar u over uw problemen had gesproken (CGVS III, p. 11). Bij uw vierde gehoor had u deze klacht echter bij het openbaar ministerie van Toluca, een gemeente op een achttal kilometer van Metepec, proberen in te dienen (CGVS IV, p. 15). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat u zich bij uw derde gehoor had vergist en dat u zeker en vast probeerde klacht in te dienen bij het openbaar ministerie van Toluca (CGVS IV, p. 17). Opnieuw kan een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen niet als een afdoende uitleg voor een dergelijke ernstige tegenstrijdigheid.

Bijgevolg kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweerde (poging tot) klacht bij het openbaar ministerie, waardoor tevens de geloofwaardigheid van het gevolg ervan, met name de ontvoering van uw zoon, ernstig ondermijnd wordt. Dit wordt bijkomend bevestigd door een nieuwe tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en deze van uw zoon. Uw zoon beweerde dat hij na zijn ontvoering op een onbekende plaats werd vrijgelaten en dat hij na een korte wandeling uiteindelijk in

een winkel vroeg om naar zijn moeder te mogen telefoneren. Hij kende uw telefoonnummer uit het hoofd en toetste het nummer zelf op de telefoon van de winkelier in: hij was immers niet in die mate in paniek dat hij uw telefoonnummer was vergeten (CGVS III M.(...)A.(...), p. 5). U verklaarde echter dat de winkelier u verteld had dat M.(...)A.(...) zodanig in shock was dat hij uw telefoonnummer niet meer kende; de winkelier kon uw telefoonnummer achterhalen door in de contactenlijst van M.(...)A.(...)'s gsm te kijken en toetste daarop zelf het nummer in (CGVS III, p. 10).

Tot slot is uw houding geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U beweerde dat u heel discreet was over uw huidige verblijfplaats, i.e. België, omdat u niet absoluut zeker bent voor R.(...)S.(...) in België helemaal veilig te zijn. U veronderstelde wel dat R.(...)S.(...) niet wist waar u was (CGVS IV, p. 2-3). Uit uw door het Commissariaat-generaal geconsulteerde facebookpagina, die u ten tijde van uw vierde gehoor onder uw eigen naam onderhield, en deze van uw zoon M.(...)A.(...) bleek nochtans duidelijk dat jullie in België verblijven, hetgeen u ook erkende. In het licht van de mogelijkheden en het doorzettingsvermogen van S.(...) om u terug te vinden – jaren nadat u hem in de gevangenis had ingecheckt vond hij u terug – komt het feit dat u openlijk uw verblijfplaats kenbaar maakt(e) erg bevreemdend over. Hiermee geconfronteerd, erkende u een fout gemaakt te hebben, maar u had hieraan niet gedacht (CGVS IV, p. 3-5). Gelet op hetgeen u allemaal meegemaakt zou hebben – uw zoon zou ontvoerd zijn, hij werd slachtoffer van een opzettelijk uitgelokt ongeval, u zou meermaals bedreigd zijn met de dood, etc. –, komt uw uitleg hieraan niet gedacht te hebben weinig overtuigend over, temeer daar uw facebookaccount, die u intussen onder een andere naam onderhoudt, na uw vierde gehoor nog steeds, zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, eenvoudig terug te vinden is en hieruit nog steeds uw verblijfplaats in België af te leiden valt. Voorts is het opmerkelijk dat u sinds uw vertrek uit Mexico nooit aan familieleden gevraagd heeft of R.(...)S.(...) pogingen heeft ondernomen om hen lastig te vallen (CGVS IV, p. 4). Uw uitleg hiervoor, dat u nooit veel details over uw problemen aan uw entourage heeft gegeven en dat u daarom hierover geen vragen kon stellen (CGVS IV, p. 4-5), houdt, in het licht van uw beweringen dat u er niet zeker van was dat S.(...) uw familieleden niet heeft lastiggevalen (CGVS IV, p. 4), geen steek. Nochtans kan er van een asielzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert over die zaken die rechtstreeks verband houden met zijn asielrelaas. Nog merkwaardiger is dat, toen u naar Canada vluchtte, u bij uw afscheid uw familieleden, zoals uw in Mexico achtergebleven zoon en dochter en hun kinderen, niet op de hoogte bracht van de redenen van uw vertrek en u hen zelfs niet eens waarschuwde in verband met het mogelijke gevaar dat ze liepen (CGVS IV, p. 6). R.(...)S.(...) was nochtans in staat om familieleden van u te viseren (hij liet M.(...)A.(...) ontvoeren, hij liet zijn fiets stelen, etc.) en u erkende dat u “niet in zijn hoofd kon kijken”. Dat u en uw zoon op het internet openlijk informatie kenbaar maken waaruit uw verblijfplaats in België af te leiden valt, ondanks dat u zich hier niet helemaal veilig voelt voor hem, dat u geen enkele informatie had over eventuele door S.(...) veroorzaakte problemen voor uw familieleden in Mexico, dat u hen hierover zelfs geen vragen gesteld heeft en dat u hen zelfs niet eens gewaarschuwd heeft voor het mogelijke gevaar, is dan ook een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Wederom wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor R.(...)S.(...) en zijn entourage hierdoor ernstig ondermijnd.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw vrees voor R.(...)S.(...) de G.(...) niet het minste geloof kan worden gehecht.

Aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw tante L.(...) M.(...) M.(...) M.(...) bedreigd zou zijn door een onbekende man aan wie uw zoon Ant.(...) geld verschuldigd was, kan er voorts danig getwijfeld worden. Het dreigement van die man, met name dat, indien An.(...) niet zou betalen, M.(...)A.(...) bij zijn terugkeer naar Mexico zou worden gedood, komt immers slechts weinig geloofwaardig over, aangezien hij volgens u van alles op de hoogte was, zelfs van jullie verblijfplaats in het buitenland, waardoor het weinig waarschijnlijk is dat jullie ten gevolge van een dergelijk dreigement vanuit Canada naar Mexico zouden terugkeren en waardoor het bijgevolg evenmin waarschijnlijk is dat u en/of A.(...) ten gevolge van dit dreigement met het verschuldigde geld over de brug zou komen (CGVS I, p. 3-4). Bevreemdend is overigens dat de onbekende man, die blijkbaar van alles op de hoogte was, enkel uw tante in dit verband lastig gevallen zou hebben (CGVS I, p. 4) en geen andere familieleden, zoals bijvoorbeeld Ant.(...)'s zus An.(...) K.(...), die nochtans, volgens uw verklaringen, met Ant.(...) in contact stond (CGVS I, p. 3). Tot slot sloop er een merkwaardige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de door uw tante opgestelde brief, d.d. 25 januari 2013, ter bevestiging van de bedreigingen vanwege de onbekende man. Voor zover u wist, werd uw tante slechts één keer door de onbekende man bedreigd (CGVS I, p. 5). Uw tante beweerde echter in haar brief dat ze verschillende keren werd bedreigd. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook aanzienlijk de geloofwaardigheid van de door u beweerde bedreiging.

Hoe dan ook, zelfs al zou er aan het dreigement enig geloof kunnen worden gehecht, dan nog dient er opgemerkt te worden dat de bedreiging van uw tante door een onbekende man omwille van Ant.(...)'s achterstallige drugsschulden een probleem is van louter gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard dat geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien blijkt uit niets dat er naar aanleiding van dit dreigement voor jullie in Mexico geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden zouden zijn. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Uit uw verklaringen blijkt immers dat noch u, noch uw zoon M.(...)A.(...), noch uw tante naar aanleiding van dit probleem bij de Mexicaanse autoriteiten klacht hebben ingediend (CGVS I, p. 5; p. 8; CGVS I M.(...)A.(...), p. 6). Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat jullie dit niet gedaan hebben omdat uw zoon erbij betrokken is, jullie geen problemen voor uw zoon wilden veroorzaken en omdat u niet wist hoe u dit vanuit Canada, waar u toen verbleef, moest doen (CGVS I, p. 5; p. 8), kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Dat er corruptie is binnen de Mexicaanse politie, zoals u aantoonde aan de hand van een aantal algemene internetartikelen (CGVS III, p. 2), wordt overigens door het Commissariaat-generaal niet betwist. Uit uw verklaringen blijkt echter tevens onomstotelijk dat de Mexicaanse autoriteiten druggerelateerde criminaliteit bijzonder serieus nemen (CGVS I, p. 5; p. 8).

Betreffende uw verklaring dat uw oudste zoon Ant.(...) bij zijn arrestatie door de Mexicaanse autoriteiten M.(...)A.(...)'s identiteit heeft opgenomen (cf. door u neergelegd internetartikel, d.d. 26 oktober 2012, "Detiene policía de Metepec a cuatro individuos"), kan er tot slot nog gewezen worden op het feit dat u geenszins aannemelijk gemaakt heeft dat M.(...)A.(...) hierdoor problemen zou riskeren. In dit verband slopen er immers enkele aanzienlijke tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen en de verklaringen van uw zoon M.(...)A.(...). Betreffende uw (recente) contacten met uw drugsverslaafde zoon Ant.(...) D.(...) D.(...) K.(...) beweerde u bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u een maand voor uw vertrek naar Canada voor het laatst met Ant.(...) contact had. Sindsdien zag u hem niet meer. U voegde hieraan toe dat u uit geruchten kon afleiden dat Ant.(...) ten tijde van uw terugkeer uit Canada in februari 2014 niet in de gevangenis zat, maar dat u dat niet kon bevestigen (CGVS I, p. 3; p. 7). Ook uw zoon gaf bij zijn eerste gehoor aan Ant.(...) bij zijn terugkeer uit Canada niet gezien te hebben (CGVS I M.(...)A.(...), p. 3). Bij jullie vierde gehoor erkenden u en uw zoon evenwel dat jullie Ant.(...) in februari 2014 wel degelijk ontmoet hadden (CGVS IV, p. 6-7, CGVS IV M.(...)A.(...), p. 4), hetgeen ook uit uw facebookpagina bleek. Hiermee geconfronteerd, repliceerde u enkel dat Ant.(...) uw probleem niet was en dat u niet kon begrijpen dat hieraan zoveel aandacht besteed werd en zei uw zoon dat hij niet begreep waarom hij zijn ontmoeting met zijn broer Ant.(...) had proberen te verbergen (CGVS IV, p. 6-7), maar gaven noch u noch uw zoon enige afdoende uitleg hiervoor. Het loutere feit dat u over uw contacten tussen u, A.(...) en Ant.(...) in februari 2014 tegenstrijdige verklaringen aflegde ondermijnt de geloofwaardigheid van het door u beweerde risico dat M.(...)A.(...) zou lopen ten gevolge van de valse identiteit die Ant.(...) opgenomen zou hebben. Daarnaast beweerde u dat uw zoon M.(...)A.(...) tijdens jullie kortstondige terugkeer naar Mexico in februari 2014 aan jullie advocaat een volmacht heeft gegeven zodat uw advocaat het strafregister zou kunnen nakijken en zou kunnen verifiëren of er tegen hem onderzoeken liepen. Noch u noch hij slaagden er echter in om hierover enige informatie te verkrijgen omdat uw zoon zich persoonlijk diende te melden (CGVS I, p. 5-7). Uw zoon beweerde evenwel bij zijn eerste gehoor dat hij nooit een dergelijke volmacht heeft verstrekt. Noch hij noch u namen een advocaat onder de arm om te verifiëren of er tegen u ten gevolge van de naamsverandering van zijn broer onderzoeken liepen, aangezien zijn tante, korte tijd nadat jullie de naamsverandering van zijn broer vernamen – jullie verbleven toen nog steeds in Canada –, jullie had gezegd dat er onder M.(...)A.(...)'s volledige naam geen aanklachten geformuleerd waren. **Hij verklaarde dan ook uitdrukkelijk dat hij omwille van de valse identiteit van zijn broer in Mexico geen enkel risico liep** (CGVS I M.(...)A.(...), p. 3-5). Dat hij bij zijn derde gehoor plots een kopie van deze volmacht kon geven en plots stelde dat hij wél iets had ondertekend – hij beweerde niet geweten te hebben wat hij ondertekende – (CGVS III M.(...)A.(...), p. 1-3), heft voorgaande fundamentele tegenstrijdigheden niet op.

Uit zijn verklaringen afgelegd bij zijn eerste gehoor bleek immers duidelijk, zoals reeds aangehaald, dat hij reeds tijdens zijn verblijf in Canada perfect op de hoogte was van het feit dat er geen aantijgingen tegen hem geformuleerd waren. Het mist dan ook elke logica dat u en uw advocaat hem tijdens jullie kortstondig verblijf in Mexico in februari 2014 een volmacht zouden hebben laten tekenen om te onderzoeken of er in Mexico tegen hem aanklachten waren geformuleerd. Dat jullie er toch in slaagden

om een kopie van een dergelijke volmacht neer te leggen doet hieraan niet de minste afbreuk, aangezien documenten, om bewijskrachtig te zijn, dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier geenszins het geval is. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat de bewijskracht van kopieën sowieso minimaal is, aangezien er gemakkelijk mee gefraudeerd kan worden.

Uw zoon poogde de lacunes en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen te rechtvaardigen door te wijzen op zijn psychische problemen. Hij zou het naar eigen zeggen moeilijk hebben om over bepaalde traumatische gebeurtenissen te spreken, hij zou de werkelijkheid soms anders bekijken dan u waardoor hij soms dingen zegt die in werkelijkheid anders gebeurd zijn (CGVS IV M.(...)A.(...), p. 2-3; p. 5) en legde ter staving hiervan twee documenten neer van een Belgische psychologe, bij wie hij een aantal keer op consultatie ging. Uit deze documenten blijkt dat uw zoon het moeilijk zou hebben over traumatische gebeurtenissen te spreken. Dat hij het hiermee moeilijk zou hebben en dat hij de werkelijkheid anders zou percipiëren dan u, heeft uw zoon echter niet aannemelijk gemaakt heeft. Naast het feit dat hij erkende bewust gelogen te hebben over de ontmoeting met zijn broer Ant.(...) in februari 2014 – hij verklaarde immers uitdrukkelijk dat hij deze ontmoeting niet relevant vond en daarom verzwegen had – (cf. supra; CGVS IV M.(...)A.(...), p. 4), waardoor het weinig waarschijnlijk overkomt dat de hierboven geciteerde tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan zijn psychische problemen ten gevolge van een aantal traumatische gebeurtenissen, kon hij geen enkel concreet voorbeeld geven van een situatie waarbij hij (buiten zijn asielrelaas om) de werkelijkheid helemaal anders gezien had dan u. Bovendien erkende hij dat hij buiten zijn problemen om de werkelijkheid wél goed percipieert (CGVS IV M.(...)A.(...), p. 2-3). Voorts blijkt uit zijn verklaringen en uit uw verklaringen dat hij er wel degelijk in slaagde om over zijn problemen te spreken: hij slaagde erin om met u en tijdens zijn opeenvolgende gehoren op het Commissariaatgeneraal over ál zijn problemen, met name de fietsdiefstal, de roofoverval, het auto-ongeval en de ontvoering, te spreken (CGVS I tem IV; CGVS I tem IV). Dat hij niet in staat zou zijn om over een aantal traumatische gebeurtenissen te spreken, zoals blijkt uit het door jullie neergelegde attest d.d. 13 september 2014, blijkt dus geenszins. Overigens blijkt uit hetzelfde attest dat de door de psycholoog gemaakte vaststellingen gebaseerd zijn op zijn verklaringen (“Monsieur dit qu’il peut se remémorer les faits liés au trauma, mais dès qu’il essaye de les dire, c’est comme si sa mémoire se vidait”), en niet op een doorgedreven onderzoek, aangezien er toen slechts twee sessies plaatsgevonden hadden. Dit blijkt tevens uit het bijzonder voorzichtige taalgebruik in dit attest (“il semble (...)”; “l’incapacité dont souffre monsieur peut révéler (...)”; etc.) en uit het feit dat de inhoud van het attest d.d. 13 september 2014 niet overeenstemt met zijn verklaringen op het Commissariaatgeneraal. Daar waar uit dit attest blijkt dat u al jarenlang elk contact met Mexicanen en Spaanstaligen zou ontlopen, blijkt uit uw verklaringen dat u hier in België een Mexicaans meisje kent, dat u hier in een Spaans café werkt en dat u Spaanstalige collega's heeft (CGVS IV, p. 4). Het attest d.d. 16 juli 2015 biedt tot slot geen enkel inzicht in uw beweerde ziektebeeld: hieruit blijkt hoogstens dat er voor wat u betreft blijkbaar geen nood was aan therapie, niets meer. Bijgevolg blijkt uit niets dat de geciteerde tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan de psychische problemen van uw zoon, temeer daar, zoals hierboven reeds gebleken is, er ook in uw opeenvolgende verklaringen verschillende ernstige tegenstrijdigheden opdoken en uw houding geenszins in overeenstemming te brengen is met een vrees voor vervolging of ernstige schade.

Ook de overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, de identiteit van uw ouders, uw professionele activiteiten in Mexico, uw verblijf in Canada, de door de Canadese asielinstanties genomen weigeringsbeslissing inzake uw asielaanvraag – ook de Canadese asielinstanties hechtten geen geloof aan uw asielrelaas –, uw terugkeer naar Mexico in februari 2014 en het feit dat u hier in België het slachtoffer werd van diefstal staan hier niet ter discussie. Dat uw zoon M.(...)A.(...) in Mexico slachtoffer werd van een fietsdiefstal, een roofoverval en een auto-ongeval, zoals onder meer blijkt uit de door u neergelegde medische attesten en foto's, staat hier niet meteen ter discussie. Zoals hierboven reeds is gebleken, heeft u echter niet aannemelijk gemaakt dat er bij deze gebeurtenissen bedreigingen aan uw adres werden geuit. Deze feiten op zich dienen dan ook als losstaande, eenmalige incidenten te worden beschouwd die overal ter wereld kunnen voorkomen, temeer daar u ook in België al het slachtoffer werd van diefstal. Bovendien blijkt uit niets dat deze eenmalige gebeurtenissen voor u en uw zoon een rechtstreekse vluchtaanleiding zouden geweest zijn: uit uw verklaringen blijkt zelfs dat u zowel de fietsdiefstal als de roofoverval als weinig zwaarwichtige incidenten beschouwde (CGVS II, p. 2-3; p. 5; CGVS IV, p. 6) en na deze gebeurtenissen bleef u nog geruime tijd in Mexico.

De brieven van uw advocaat J.(...) G.(...) en van uw tante L.(...) M.(...) zijn gesolliciteerde documenten zonder objectieve bewijswaarde, temeer daar u zelf aangaf dat uw advocaat een goede vriend van u was (CGVS I, p. 8; CGVS II, p. 10). Overigens gaf u zelf aan dat er in de brief van uw advocaat fouten waren geslopen (CGVS II, p. 10-11). Dat er binnen de Mexicaanse overheidsdiensten corruptie is en dat R.(...)S.(...) de G.(...) corrupt is, zoals blijkt uit de door u neergelegde algemene internetartikelen die geen enkel verband hebben met uw persoonlijk asielrelaas, wordt door het Commissariaatgeneraal niet

betwist, maar dit doet geen afbreuk aan de hierboven gemaakte vaststellingen in verband met de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas en in verband met het optreden van de Mexicaanse politie inzake drugsdelicten. In verband met de beweerde naamsverandering van Ant.(...) – Ant.(...) zou bij een arrestatie de identiteit van uw jongste zoon Manuel opgenomen hebben – blijkt uit niets dat M.(...)A.(...) hierom ook maar enig risico op vervolging of ernstige schade zou lopen (cf. supra). Betreffende de aan u gerichte brief van de schooldirectie van uw zoon M.(...)A.(...), d.d. 25 april 2007, blijkt, gelet op het feit dat in deze brief de reden van het besliste psycholoogbezoek niet vermeld werd en gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, tot slot uit niets waarom uw zoon twee keer per week naar de psycholoog zou moeten gaan.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 27 oktober 2015 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster wijdt uit over de materiële motiveringsplicht en voert, onder verwijzing van een citaat uit het boek *“Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht”* van V. Vereecke en rechtspraak van de Raad van State, aan dat in de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen, deze zeker niet van dien aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten.

Vooreerst neemt verzoekster akte van het feit dat zij en haar zoon tot vier keer toe werden opgeroepen door verwerende partij en waarvan het laatste gehoor pas een jaar na het derde gehoor volgde. Zij vervolgt dat verwerende partij thans een weigeringsbeslissing neemt waarbij zij uitsluitend ingaat op tegenstrijdigheden gevormd tussen het derde gehoor d.d. 17 september 2014 en het laatste gehoor op 23 juni 2015 en stelt dat het voor zich spreekt dat verwerende partij uit ‘acht (2x 4)’ gehoorverslagen, die bovendien nog ver uiteen liggen qua tijd, enige tegenstrijdigheden zal kunnen vinden. Verzoekster verdenkt verwerende partij er van met opzet het laatste verhoor danig ver uit te stellen om zo zij en haar zoon te kunnen betrappen op contradicties en omissies in hun verhaal.

Voorts is verzoekster de mening toegedaan dat verwerende partij de psychologische attesten, waaruit blijkt dat haar zoon de werkelijkheid soms anders kan bekijken en het moeilijk heeft om over traumatische gebeurtenissen te spreken, wel bijzonder gemakkelijk naast zich neerlegt. Zo geeft zij aan verbolgen te zijn waar verwerende partij stelt dat haar zoon geen enkel concreet voorbeeld kon geven van een situatie waarbij hij de werkelijkheid helemaal anders zo percipiëren en hieruit besluit dat het weinig waarschijnlijk zou zijn dat alle tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan zijn psychische problemen ten gevolge van een aantal traumatische gebeurtenissen: *“Verzoekende partij neemt er akte van dat verwerende partij zich tevens psycholoog waant. Hoe kan de zoon van verzoekende partij nu een concrete situatie aangeven waarin zij de werkelijkheid anders bekijkt? Dat staat immers gelijk met het vragen aan een blinde om ‘het uitzicht’ te beschrijven. Dat de zoon van verzoekende partij de werkelijkheid anders bekijkt kan immers niet in een concrete situatie worden gevat. Haar zoon is er zich immers niet van bewust op het moment zelf. Hoe kan hij op het moment zelf nu weten dat hij de dingen anders ervaart dan anderen?”* Verzoekster verduidelijkt het feit dat haar zoon er wel degelijk in slaagde om over zijn traumatische gebeurtenissen te vertellen, te wijten is aan het feit dat hij beseft dat het niet vertellen van deze gebeurtenissen haar leven in gevaar brengt.

Verzoekster verwijst in dit opzicht naar wetenschappelijke studies om aan te tonen dat consistente verklaringen omwille van een trauma niet gegarandeerd kunnen worden.

Dit blijkt luidens haar bijvoorbeeld uit de studie *“A Multidisciplinary Analysis of the Decision-making Process”* uitgevoerd rond een reeks beslissingen van de Immigration Board of Canada. Hierbij werd onderzoek gevoerd naar de wettelijke, psychologische en culturele factoren die elk een rol kunnen spelen in besluitvormingsproces van een asielaanvraag. Met betrekking tot de impact van de psychologische factor op de geloofwaardigheid, werd gesteld:

"Frequently, typical post-traumatic symptoms are misinterpreted as signs that the claimant's Story is not credible. Omissions of an event like rape are commonly considered to be evidence that It probably did not happen, a judgment that ignores the personal and social consequences of such disclosures in the case of a young Congolese woman, the Board Members could not understand her non-disclosure of rape even if her previous disclosure of this event had had devastating consequences for her: her husband abandoned her and her father had been assassinated because he intended to ask for her aggressors to be brought to justice."

Verzoekster vervolgt dat data en tijdsnotie ook aanleiding kunnen geven tot problemen van geloofwaardigheid. Asielinstanties gaan vaak uit van de veronderstelling dat bijvoorbeeld detentie of gebeurtenissen volgend op een trauma, accuraat weergegeven kunnen worden net omdat het een dergelijk ingrijpende gebeurtenis betreft die niet vergeten kan worden.

In casu kon haar zoon het contact opnemen met verzoekster na de ontvoering en het auto-ongeval niet geloofwaardig weergeven. Echter, dit is in het geval van trauma vaak onmogelijk.

Verzoekster hekelt dat indien tegenstrijdigheden worden vastgesteld, er vaak wordt geoordeeld dat deze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de asielzoeker en betreurt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze *"gemakkelijkheidspolitiek"* van de verwerende partij al te veel beloond heeft in vorige rechtspraak. Veel te vaak werd er, volgens verzoekster, door verwerende partij gespeurd naar kleine tegenstellingen in het relaas van de asielzoeker teneinde snel en efficiënt te kunnen weigeren en tegelijkertijd de *"statistieken van de eigen dienst wat geloofwaardiger te maken"*.

Verzoekster verwijst naar rechtsleer omtrent de *"consistentie heuristiek"*. Zij geeft aan dat er verschillende oorzaken zijn die verklaren waarom het moeilijk is voor oprechte personen om een zelfde gebeurtenis steeds op dezelfde, consistente wijze weer te geven. Zij wijst erop dat bepaalde informatie moeilijk te reconstrueren is, dat er een *"barrier to disclosure"* kan optreden door schaamte en dat een trauma het onmogelijk kan maken om een herinnering te reconstrueren. Een persoon zijn geheugen en zijn verhaal kan bovendien veranderen in de tijd ingevolge verscheidene geheugeneffecten. Al te vaak wordt door verweerder verkeerdelijk verondersteld dat ons brein alle aspecten van meegemaakte gebeurtenissen registreert en dat deze herinneringen ongewijzigd opgeslagen blijven in de hersenen. *"Deze misvatting geldt des te meer voor traumatische gebeurtenissen"*. Er moet dus enige terughoudendheid worden gehanteerd ten opzichte van de *"consistentie heuristiek"* en *in casu* doorstaat deze niet de toets van de materiële motiveringsplicht. Verweerder schendt aldus artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoeksters opeenvolgende verklaringen betreffende de inhoud van de dreigsm's'en, is zij de mening toegedaan dat het feit dat zij na zes jaar, de eerste dreigsm's'en dateren immers van januari 2009, de inhoud van de talrijke sms'en niet meer gedetailleerd kan reconstrueren, niet van die aard is te noemen dat er geen geloof kan gehecht worden aan de dreigsm's'en.

Ook met betrekking tot haar gsm betwist zij dat er een tegenstrijdigheid in haar relaas is geslopen. Zij licht toe dat zij de laatste dreigsm's op de luchthaven kreeg vooraleer zij afreisde naar Canada. Ze gaf de gsm aan haar toenmalige partner, die haar vergezelde op de luchthaven. De partner vroeg nog: *"Wat moet ik hier meedoen?"* waarop verzoekende partij antwoordde dat hij hem in de vuilnisbak mocht gooien. Later vernam verzoekster dat haar partner de gsm inderdaad had weggegooid.

Wat betreft haar verklaringen met betrekking tot het moment waarop zij overtuigd raakte dat R.S. haar bedreigde, geeft verzoekster het volgende weer: *"Zoals verzoekende partij inderdaad verklaarde vielen alle puzzelstukjes in elkaar vanaf het auto-ongeval van haar zoon in 2008 (CGVS III, p. 3-4). Verzoekende partij had vanaf dat moment een zwaar vermoeden dat de bedreiging afkomstig waren van Raul Salinas. Ongeveer een maand later werd haar vermoeden bevestigd, toen zij de eerste dreigsm's kreeg in januari 2009. Dit verklaarde verzoekende partij tevens uitdrukkelijk (CGVS IV, p.17). Vanaf het auto-ongeval was verzoekende partij dus quasi zeker dat de bedreigingen afkomstig waren van Raul S.(...)en vanaf de sms'n was ze het zeker. De tijdsperiode tussen het auto-ongeval en de eerste dreigsm's is danig klein dat het vermoeden van verzoekende partij eigenlijk dadelijk bevestigd werd. Vandaar de verwarring."*

Verder geeft verzoekster aan dat verwerende partij verder ontzettend zwaar tilt aan de kleine vergissing van haar met betrekking tot de locatie van de klacht bij het openbaar ministerie toen haar zoon werd ontvoerd. Zij licht toe dat zij inderdaad ook in het openbaar ministerie van Metepec is geweest, maar dit voor de aangifte van de fietsdiefstal.

De poging tot klacht indiening in 2009 was in het openbaar ministerie van Toluca, maar deze kon niet doorgaan omwille van de ontvoering van haar zoon. Verzoekster blijft volharden dat zij zich tijdens haar derde interview heeft vergist en is formeel dat het in het openbaar ministerie van Toluca was dat zij op de hoogte gebracht werd van de ontvoering van haar zoon. Verzoekster meent dat dit de enige echte

tegenstrijdigheid is in haar asielrelaas en dat dit bovendien waarschijnlijk te wijten is aan emotie en vermoeidheid.

Verzoekster besluit dat haar asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Zij meent dat verwerende partij, maar al te veel moeite heeft moeten doen om haar op basis van “*zeer pietluttige details*” als niet geloofwaardig te beschouwen.

Verzoekster vraagt in hoofddorde haar de vluchtelingenstatus “*toe te kennen*”, subsidiair om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en “*subsubsidiair*” om de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekster stelt bedreigd te worden door R.S. in haar land van herkomst. In haar opeenvolgende verklaringen en tussen haar verklaringen en deze van haar zoon M.A. dienaangaande zijn echter op bepaalde vlakken aanzienlijke tegenstrijdigheden vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan haar beweerde vervolgingsfeiten.

2.4. Zo was verzoekster tegenstrijdig over de inhoud van de door haar ontvangen dreigingsms'en. Daar waar zij tijdens haar derde gehoor aangaf dat de door haar ontvangen berichtjes altijd met dezelfde woorden, met name *perra desgraciada*, begonnen en dat zij zo kon afleiden dat de berichtjes uit de entourage van R.S. kwamen (CGVS III, p. 6), verklaarde zij bij haar vierde gehoor dat de berichtjes niet telkens eenzelfde start of eenzelfde aanspreking hadden. Een woord dat regelmatig, maar niet altijd, terugkwam was het woord *perra* en dat werd gebruikt in verschillende combinaties. De enige combinatie die zij zich bij haar vierde gehoor nog herinnerde was de combinatie *perra maldita* (CGVS IV, p. 10-11). Verzoekster verweer in voorliggend verzoekschrift, met name dat het feit dat zij na zes jaar, de eerste dreigingsms'en dateren immers van januari 2009, de inhoud van de talrijke sms'en niet meer gedetailleerd kan reconstrueren, niet van die aard is dat er geen geloof kan gehecht worden aan de dreigingsms'en, overtuigt niet. Verzoekster bleek immers wel nog in staat zich bij haar derde gehoor, wat 5 jaar later was, de inhoud van de door haar ontvangen berichtjes goed voor de geest te halen.

2.5. Verder legde verzoekster dermate tegenstrijdige verklaringen af over haar gsm waarop zij dreigsm's'en zou ontvangen hebben. Zo beweerde zij tijdens haar derde gehoor dat zij na het ontvangen van de laatste sms haar gsm in de vuilnisbak kieperde (CGVS III, p. 5). Bij haar vierde gehoor zei zij evenwel dat zij haar gsm dan aan haar toenmalige partner gaf en dat zij niet zeker wist wat hij ermee gedaan had. Vermoedelijk heeft hij haar gsm later weggegooid (CGVS IV, p. 9-10). Dat verzoekster dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over dit cruciale bewijsstuk, ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van de dreigsm's'en die zij op deze gsm zou ontvangen hebben. Immers het betreft geen ondergeschikte tegenstrijdigheid doch leidt tot een heel ander scenario. Hiermee geconfronteerd, zei zij enkel dat haar eerste versie de juiste was en dat de gsm waarop die sms'en toekwamen sowieso niet meer bestaat (CGVS IV, p. 17). Ook haar huidige uitleg, namelijk dat zij haar gsm aan haar toenmalige partner gaf en hem, nadat hij vroeg wat hij ermee moet doen, antwoordde dat hij hem in de vuilbak mocht gooien, neemt de Raad niet aan. Verzoekster verklaarde ten tijde van haar derde gehoor immers uitdrukkelijk dat zij haar gsm had weggegooid in de vuilnisbak en bovendien wist ze nog dat dit in de luchthaven gebeurde (CGVS III, p. 5). Een louter wijzigen van eerdere verklaringen volstaat niet als afdoende uitleg voor een dergelijke tegenstrijdigheid.

2.6. Dat aan deze bedreigingen geen enkel geloof kan worden gehecht, wordt bevestigd door verzoeksters tegenstrijdige verklaringen betreffende het moment waarop zij overtuigd raakte dat R. S. haar bedreigde. Bij haar tweede en derde gehoor was zij er sinds het auto-ongeval van haar zoon op 13 februari 2008 zeker van dat ze werkelijk door S. bedreigd werden. Alle puzzelstukjes vielen toen plots in elkaar en vanaf dan begon verzoekster manieren te zoeken om Mexico te verlaten (CGVS II, p. 5; p. 7; CGVS III, p. 3-4). Bij haar vierde gehoor was zij echter pas vanaf het moment dat zij zelf bedreigingen begon te ontvangen op haar gsm in januari 2009 overtuigd dat R. S. haar viseerde. Daarvoor was verzoekster niet overtuigd dat S. haar viseerde. (CGVS IV, p. 16). Bij confrontatie hiermee, herhaalde verzoekster dat zij pas zeker was dat S. haar bedreigde, toen zij zelf dreigberichtjes begon te ontvangen (CGVS IV, p. 17). Opnieuw gaf verzoekster echter geen overtuigende uitleg. Ook in haar verzoekschrift weet zij niet te overtuigen. Haar gekunstelde uitleg dat zij vanaf het auto-ongeval quasi zeker was dat de bedreigingen afkomstig waren van R.S. en zij vanaf de sms'en het zeker was, en gezien de kleine tijdsperiode tussen het auto-ongeval en de eerste dreig-sms, haar vermoeden dadelijk bevestigd werd, neemt de Raad niet aan. Zo vond het auto-ongeval plaats op 13 februari 2008, terwijl de eerste dreigsm's'en in januari 2009 begonnen. Van een "*danig kleine tijdsperiode*", bijna één jaar, wat volgens verzoekster de verwarring verklaart, is dan ook geen sprake.

2.7. Verder zijn er ook tegenstrijdigheden vastgesteld tussen verzoekster verklaringen en deze van haar zoon. Zo verklaarde verzoekster betreffende de drie incidenten die haar zoon M.A. meemaakte voordat zij vanaf januari 2009 werd bedreigd, i.e. de fietsdiefstal, de roofoverval en het auto-ongeval, dat haar zoon telkens een dreigboodschap meekreeg waarin telkens het woord *perra* voorkwam (CGVS II, p. 2; p. 4; p. 7). M. A. beweerde echter slechts bij de fietsdiefstal en het auto-ongeval een dreigboodschap (met vermelding van het woord *perra*) gekregen te hebben; hij verklaarde uitdrukkelijk bij de roofoverval in 2007 geen (dreig)boodschap ontvangen te hebben (CGVS II M. A., p. 4; p. 7-8). Betreffende de derde bedreiging die verzoeksters zoon ontving, i.e. tijdens het auto-ongeval, zei hij tijdens zijn tweede gehoor dat de persoon die hem bedreigde hem vanuit een voertuig, een pick-up, bedreigde (CGVS II M. A., p. 8). Bij zijn derde gehoor stond degene die hem bedreigde echter naast de pick-up en had verzoeksters zoon het silhouet van zijn belager gezien. Na het uiten van de bedreiging stapte zijn belager in de pickup en reed weg. Hiermee geconfronteerd, zei haar zoon enkel dat hij zich bij zijn derde gehoor vergist had, maar gaf hij geen enkele afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid (CGVS III M. A., p. 3).

2.8. Verzoekster wijt, onder verwijzing naar wetenschappelijke studies, deze tegenstrijdigheden aan de trauma's die haar zoon ten gevolge van de gebeurde voorvallen heeft opgelopen en benadrukt dat het volstrekt normaal is dat er een "barrier to disclosure" optreedt ten gevolge van schaamte of kan het ten gevolge van een traumatische gebeurtenis niet mogelijk zijn de herinnering terug op te roepen en aldus te reconstrueren.

In zoverre de Raad niet betwist dat de werking van de diverse aspecten van het geheugen complex is en de cognitieve werking kan gehinderd of gestimuleerd worden, dan adstrueert verzoekster niet dat haar zoon in die mate getraumatiseerd zou zijn dat hij niet over de gebeurde voorvallen zou kunnen praten. Zo blijkt uit zijn verklaringen en uit de verklaringen van verzoekster dat hij er wel degelijk in slaagde om over zijn problemen te spreken met verzoekster en tijdens zijn opeenvolgende gehoren op het Commissariaat-generaal waar hij met name de fietsdiefstal, de roofoverval, het auto-ongeval en de

ontvoering besprak (CGVS I tem IV; CGVS I tem IV). Dat hij niet in staat zou zijn om over een aantal traumatische gebeurtenissen te spreken, zoals blijkt uit het door hen neergelegde attest d.d. 13 september 2014, blijkt dus geenszins. Overigens blijkt uit ditzelfde attest dat de door de psycholoog gemaakte vaststellingen gebaseerd zijn op zijn verklaringen (*"Monsieur dit qu'il peut se remémorer les faits liés au trauma, mais dès qu'il essaye de les dire, c'est comme si sa mémoire se vidait"*), en niet op een doorgedreven onderzoek, aangezien er toen slechts twee sessies plaatsgevonden hadden. Dit blijkt tevens uit het bijzonder voorzichtige taalgebruik in dit attest (*"il semble (...)"*; *"l'incapacité dont souffre monsieur peut révéler (...)"*; etc.) en uit het feit dat de inhoud van het attest d.d. 13 september 2014 niet overeenstemt met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal.

Bijgevolg toont verzoekster geheel niet aan dat haar zoon in die mate getraumatiseerd is, laat staan dat zij aantoont dat hij ingevolge van de aangehaalde asielmotieven, niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Uit de verslagen van deze gehoren en de vragenlijst blijkt daarenboven dat deze gehoren en het invullen van de vragenlijst op een normale wijze zijn geschied en zodat hieruit geen problemen kunnen worden afgeleid. Dat al deze opmerkelijk tegenstrijdige verklaringen, die, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, allen betrekking hebben op cruciale elementen van hun asielrelaas, te wijten zouden zijn aan traumatische ervaringen, betreft een argument dat door de Raad aldus niet kan worden aanvaard. De verwijzing van verzoekster naar de wetenschappelijke studies kunnen *in casu* niet overtuigen nu ze tegengesproken worden door de feiten uit het administratief dossier. Op zowel verzoekster als haar zoon rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over hun asielaanvraag en het is aan hen om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoekster en haar zoon dat ze zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas en toelichten waar en waarom dit eventueel niet mogelijk zou zijn.

Verzoekster slaagt er niet in voormelde tegenstrijdigheden, die overigens allen steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Uit niets blijkt immers dat de geciteerde tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan de psychische problemen van haar zoon, temeer daar, zoals hierboven reeds gebleken is, er ook in haar eigen opeenvolgende verklaringen verschillende ernstige tegenstrijdigheden opdoken en haar houding geenszins in overeenstemming te brengen is met een vrees voor vervolging of ernstige schade (*infra*).

2.9. Gezien er aan de bedreigingen geen enkel geloof kan worden gehecht, kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan het feit dat verzoeksters advocaat een pakketje met een in stukken gesneden hond gehad zou hebben dat als rechtstreekse bedreiging aan haar adres diende beschouwd te worden. Bijgevolg komt tevens de geloofwaardigheid van verzoeksters poging tot klacht bij het openbaar ministerie naar aanleiding van deze problemen ernstig op de helling te staan. Dit blijkt tevens uit haar aanzienlijk tegenstrijdige verklaringen betreffende haar klacht die zij kort voor haar vertrek naar Canada op aanraden van haar advocaat bij het openbaar ministerie probeerde in te dienen. Bij deze klacht wenste verzoekster alle bedreigingen die zij had ontvangen aan te kaarten (CGVS III, p. 8; brief advocaat d.d. 21 december 2012, p. 2). Bij haar derde gehoor beweerde zij dat zij haar klacht bij het openbaar ministerie van Metepec had proberen in te dienen: dit was de enige plaats waar zij over haar problemen had gesproken (CGVS III, p. 11). Bij haar vierde gehoor had verzoekster deze klacht echter bij het openbaar ministerie van Toluca, een gemeente op een achttal kilometer van Metepec, proberen in te dienen (CGVS IV, p. 15). Hiermee geconfronteerd, zei zij verzoekster enkel dat zij zich bij haar derde gehoor had vergist en dat zij zeker en vast probeerde klacht in te dienen bij het openbaar ministerie van Toluca (CGVS IV, p. 17).

Hoe dan ook indien de advocaat van verzoekster werd benaderd – zij het beweerdelijk omwille van verzoekster – dan kan verwacht worden dat deze advocaat zelf stappen onderneemt en klacht indient. Ook in voorliggend verzoekschrift, waar verzoekster volhardt zich tijdens het derde interview te hebben vergist, kan zij niet overtuigen. Het louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen en het volharden in één versie van de feiten, kan immers niet als een afdoende uitleg voor een dergelijke ernstige tegenstrijdigheid worden aanvaard.

In de mate verzoekster deze tegenstrijdigheid wijt aan emotie en vermoeidheid, stelt de Raad vast dat ofschoon blijkt dat verzoekster gedurende het ganse gehoor eenmaal geweend heeft, zij haar emoties de baas kon, het gehoor verder op een normale wijze heeft plaatsgevonden en zij geen blijk gaf van extreme vermoeidheid. Verzoekster maakte dienaangaande ook geen enkele opmerking. Niets wijst er aldus op dat de toestand van verzoekster tijdens de gehoren dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt en die de tegenstrijdigheden

kunnen verklaren. Bovendien merkt de Raad op dat iedere asielzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress en vermoeidheid tijdens de gehoren, maar dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

2.10. Bijgevolg kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan verzoeksters beweerde (poging tot) klacht bij het openbaar ministerie, zodat tevens de geloofwaardigheid van het gevolg ervan, met name de ontvoering van haar zoon, wordt ondergraven. Dit wordt bijkomend bevestigd door een nieuwe tegenstrijdigheid tussen verzoeksters verklaringen en deze van haar zoon. Haar zoon beweerde dat hij na zijn ontvoering op een onbekende plaats werd vrijgelaten en dat hij na een korte wandeling uiteindelijk in een winkel vroeg om naar zijn moeder te mogen telefoneren. Hij kende verzoeksters telefoonnummer uit het hoofd en toetste het nummer zelf op de telefoon van de winkelier in: hij was immers niet in die mate in paniek dat hij uw telefoonnummer was vergeten (CGVS III M.A., p. 5). Verzoekster verklaarde echter dat de winkelier haar verteld had dat M.A. zodanig in shock was dat hij haar telefoonnummer niet meer kende; de winkelier kon verzoeksters telefoonnummer achterhalen door in de contactenlijst van M.A.'s gsm te kijken en toetste daarop zelf het nummer in (CGVS III, p. 10).

Waar verzoekster, opnieuw onder verwijzing naar wetenschappelijke studies, ook deze tegenstrijdigheid wijt aan de opgelopen trauma's van haar zoon ten gevolge van de gebeurde voorvallen, herneemt de Raad dat, in zoverre niet betwist wordt dat de werking van de diverse aspecten van het geheugen complex is en de cognitieve werking kan gehinderd of gestimuleerd worden, verzoekster niet adstrueert dat haar zoon in die mate getraumatiseerd zou zijn dat hij niet over de gebeurde voorvallen zou kunnen praten. De Raad verwijst naar zijn argumentatie sub 2.8.

2.11. Daarenboven is verzoeksters houding geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Zo blijkt uit door het Commissariaat-generaal geconsulteerde facebookpagina, die verzoekster ten tijde van haar vierde gehoor onder haar eigen naam onderhield, en deze van haar zoon M.A., duidelijk dat verzoekster en haar zoon in België verblijven, terwijl zij beweerde heel discreet te zijn over haar huidige verblijfplaats, i.e. België, omdat zij niet absoluut zeker is voor R.S. in België helemaal veilig te zijn (CGVS IV, p. 2-3).

In het licht van de mogelijkheden en het doorzettingsvermogen van S. om verzoekster terug te vinden – jaren nadat zij hem in de gevangenis had ingecheckt vond hij haar terug – en gelet op hetgeen verzoekster allemaal meegemaakt zou hebben – haar zoon zou ontvoerd zijn, hij werd slachtoffer van een opzettelijk uitgelokt ongeval, zij zou meermaals bedreigd zijn met de dood, etc. –, ondermijnt het feit dat verzoekster openlijk haar verblijfplaats kenbaar maakt(e), de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Ook de vaststelling dat verzoekster sinds haar vertrek uit Mexico nooit aan familieleden gevraagd heeft of R.S. pogingen heeft ondernomen om hen lastig te vallen (CGVS IV, p. 4), ondermijnt de geloofwaardigheid van haar asielrelaas en wijst op een desinteresse in haar hoofde die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door haar beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij of zij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn of haar persoonlijke problemen. Recente informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoekster geschetste actuele vrees in te schatten. Het feit dat zij nalaat dit te doen wijst op een gebrek aan interesse bij verzoekster en doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van het asielrelaas, minstens de ernst van haar ingeroepen vrees voor vervolging. Haar uitleg hiervoor, dat zij nooit veel details over haar problemen aan haar entourage heeft gegeven en dat zij daarom hierover geen vragen kon stellen (CGVS IV, p. 4-5), is, in het licht van haar beweringen dat zij er niet zeker van was dat S. haar familieleden niét heeft lastiggevalen (CGVS IV, p. 4), onafdoende teneinde voormelde vaststelling te weerleggen.

Bijkomend dient nog te worden opgemerkt dat, toen verzoekster naar Canada vluchtte, zij bij haar afscheid haar familieleden, zoals haar in Mexico achtergebleven zoon en dochter en hun kinderen, niet op de hoogte bracht van de redenen van haar vertrek en zij hen zelfs niet eens waarschuwde in verband met het mogelijke gevaar dat ze liepen (CGVS IV, p. 6).

Dat verzoekster en haar zoon op het internet openlijk informatie kenbaar maken waaruit haar verblijfplaats in België af te leiden valt, ondanks dat zij zich hier niet helemaal veilig voelt voor hem, dat

verzoekster geen enkele informatie had over eventuele door S. veroorzaakte problemen voor haar familieleden in Mexico, dat zij hen hierover zelfs geen vragen gesteld heeft en dat zij hen zelfs niet eens gewaarschuwd heeft voor het mogelijke gevaar, is dan ook een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Wederom wordt de geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde vrees voor R.S. en zijn entourage hierdoor ondergraven.

2.12. Verzoekster voert voorts aan dat haar tante L. M. M. M. bedreigd zou zijn door een onbekende man aan wie haar zoon Ant. geld verschuldigd was.

Aan het dreigement van die man, met name dat, indien Ant. niet zou betalen, M.A. bij zijn terugkeer naar Mexico zou worden gedood, hecht de Raad echter geen geloof aangezien hij volgens verzoekster van alles op de hoogte was, zelfs van hun verblijfplaats in het buitenland, waardoor het weinig waarschijnlijk is dat verzoekster en haar zoon ten gevolge van een dergelijk dreigement vanuit Canada naar Mexico zouden terugkeren en waardoor het bijgevolg evenmin waarschijnlijk is dat verzoekster en/of haar zoon ten gevolge van dit dreigement met het verschuldigde geld over de brug zou komen (CGVS I, p. 3-4). Overigens sloop er een merkwaardige tegenstrijdigheid tussen verzoeksters verklaringen en de door haar tante opgestelde brief, d.d. 25 januari 2013, ter bevestiging van de bedreigingen vanwege de onbekende man. Voor zover verzoekster wist, werd haar tante slechts één keer door de onbekende man bedreigd (CGVS I, p. 5). Haar tante beweerde echter in haar brief dat ze verschillende keren werd bedreigd. Aan de brief kan dan ook geen bewijswaarde worden gehecht.

Hoe dan ook, zelfs al zou er aan het dreigement enig geloof kunnen worden gehecht, dan nog dient er opgemerkt te worden dat de bedreiging van uw tante door een onbekende man omwille van Ant.'s achterstallige drugsschulden een probleem is van louter gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard dat geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien blijkt uit niets dat er naar aanleiding van dit dreigement voor verzoekende partijen in Mexico geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden zouden zijn. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen verzoekster niet gedaan heeft. Uit haar verklaringen blijkt immers dat noch zij, noch haar zoon M.A., noch haar tante naar aanleiding van dit probleem bij de Mexicaanse autoriteiten klacht hebben ingediend (CGVS I, p. 5; p. 8; CGVS I M.A., p. 6). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er nochtans in bescherming te verkrijgen tegen haar belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Dat er corruptie is binnen de Mexicaanse politie, zoals verzoekster aantoonde aan de hand van een aantal algemene internetartikelen, wordt niet betwist. Uit verzoeksters verklaringen blijkt echter tevens onomstotelijk dat de Mexicaanse autoriteiten druggerelateerde criminaliteit bijzonder serieus nemen (CGVS I, p. 5; p. 8).

2.13. Betreffende verzoeksters verklaring dat haar oudste zoon Ant. bij zijn arrestatie door de Mexicaanse autoriteiten M.A.'s identiteit heeft opgenomen (cf. door verzoekster neergelegd internetartikel, d.d. 26 oktober 2012, "*Detiene policía de Metepec a cuatro individuos*"), kan er tot slot nog gewezen worden op het feit dat verzoekster geenszins aannemelijk gemaakt heeft dat M.A. hierdoor problemen zou riskeren.

In dit verband slopen er immers enkele aanzienlijke tegenstrijdigheden tussen haar opeenvolgende verklaringen en de verklaringen van haar zoon M.A. betreffende haar (recente) contacten met haar drugsverslaafde zoon Ant. Zo beweerde verzoekster bij haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij een maand voor haar vertrek naar Canada voor het laatst met Ant. contact had. Ook haar zoon gaf bij zijn eerste gehoor aan Ant. bij zijn terugkeer uit Canada niet gezien te hebben (CGVS I M.A., p. 3).

Bij het vierde gehoor erkenden verzoekster en haar zoon evenwel dat ze Ant. in februari 2014 wel degelijk ontmoet hadden (CGVS IV, p. 6-7, CGVS IV M.A., p. 4), hetgeen ook uit haar facebookpagina bleek. Het loutere feit dat verzoekster over haar contacten tussen zichzelf, A. en Ant. in februari 2014 tegenstrijdige verklaringen aflegde, ondermijnt de geloofwaardigheid van het door haar beweerde risico dat M.A. zou lopen ten gevolge van de valse identiteit die Ant. opgenomen zou hebben.

Daarnaast beweerde verzoekster dat haar zoon M.A. tijdens hun kortstondige terugkeer naar Mexico in februari 2014 aan hun advocaat een volmacht heeft gegeven zodat haar advocaat het strafregister zou kunnen nakijken en zou kunnen verifiëren of er tegen hem onderzoeken liepen. Noch verzoekster noch

hij slaagden er echter in om hierover enige informatie geven. Dat haar zoon zich persoonlijk diende te melden (CGVS I, p. 5-7) kan niet worden aangenomen nu hij een advocaat kan inschakelen. Verzoeksters zoon beweerde evenwel bij zijn eerste gehoor dat hij nooit een dergelijke volmacht heeft verstrekt of een advocaat enige instructie heeft gegeven om te verifiëren of er tegen hem ten gevolge van de naamsverandering van zijn broer onderzoeken liepen. Verzoekers lichten toe dat aangezien de tante, korte tijd nadat verzoekers de naamsverandering van de zoon/broer vernamen – verzoekster en haar zoon toen nog steeds in Canada verbleven –, hen had gezegd dat er onder M.A.'s volledige naam geen aanklachten geformuleerd waren. Verzoeker verklaarde dan ook uitdrukkelijk dat hij omwille van de valse identiteit van zijn broer in Mexico geen enkel risico liep (CGVS I M.A., p. 3-5). Dat hij bij zijn derde gehoor plots een kopie van deze volmacht kon geven en plots stelde dat hij wel iets had ondertekend – hij beweerde niet geweten te hebben wat hij ondertekende – (CGVS III M.A., p. 1-3), heft voorgaande fundamentele tegenstrijdigheden niet op. Uit zijn verklaringen afgelegd bij zijn eerste gehoor bleek immers duidelijk, zoals reeds aangehaald, dat hij reeds tijdens zijn verblijf in Canada perfect op de hoogte was van het feit dat er geen aantijgingen tegen hem geformuleerd waren. Zoals hierboven reeds werd aangehaald (*sub* 2.8.), biedt de beweerde psychische problemen van haar zoon, geen verklaring voor dermate frappante tegenstrijdigheid. Het mist dan ook elke logica dat verzoekster en haar advocaat hem tijdens hun kortstondig verblijf in Mexico in februari 2014 een volmacht zouden hebben laten tekenen om te onderzoeken of er in Mexico tegen hem aanklachten waren geformuleerd. Dat ze er toch in slaagden om een kopie van een dergelijke volmacht neer te leggen doet hieraan niet de minste afbreuk, aangezien documenten, om bewijskrachtig te zijn, dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier geenszins het geval is. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat de bewijskracht van kopieën sowieso minimaal is, aangezien deze mits knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

Verzoeksters verweer ter terechtzitting dat ze geen geld heeft om deze naamsverandering recht te zetten, neemt de Raad niet aan. Zoals verweerder zelf ook heeft aangegeven, had zij in 2014 immers wel de nodige middelen om een advocaat aan te stellen in verband met de volmacht. Hoe dan ook, dit doet geen afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van het door haar beweerde risico dat M.A. zou lopen ten gevolge van de valse identiteit die Ant. opgenomen zou hebben. Bovendien hadden verzoekende partijen wel voldoende geld om van Canada te reizen en naar Europa te komen.

2.14. Voor het overige beperkt verzoekster zich ertoe algemene kritiek te spuien over het functioneren van de Belgische asielinstanties en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en een algemene uiteenzetting te geven over het functioneren van het menselijke brein. Dergelijke algemene uiteenzetting kan hoegenaamd niet volstaan om afbreuk te doen aan de voormelde, concrete en *in casu* gedane vaststellingen.

De Raad meent dat uit voorgaande opeenstapeling van incoherenties en tegenstrijdigheden wel degelijk de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas kan worden afgeleid. De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar weerlegt geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.15. Ook de overige door verzoekster neergelegde documenten kunnen bovenstaande overwegingen niet wijzigen.

Verzoeksters identiteit, haar nationaliteit, haar burgerlijke staat, de identiteit van haar ouders, haar professionele activiteiten in Mexico, haar verblijf in Canada, de door de Canadese asielinstanties genomen weigeringsbeslissing inzake haar asielaanvraag – waar kan vastgesteld worden dat ook de Canadese asielinstanties hechtten geen geloof aan haar asielrelaas –, verzoeksters terugkeer naar Mexico in februari 2014 en het feit dat zij hier in België het slachtoffer werd van diefstal, staan hier niet ter discussie.

Dat haar zoon M. A. in Mexico slachtoffer werd van een fietsdiefstal, een roofoverval en een auto-ongeval, zoals onder meer blijkt uit de door verzoekster neergelegde medische attesten en foto's, staat hier evenmin meteen ter discussie. Zoals hierboven reeds is gebleken, heeft verzoekster echter niet aannemelijk gemaakt dat er bij deze gebeurtenissen bedreigingen aan haar adres werden geuit. Deze feiten op zich dienen dan ook als losstaande, eenmalige gemeenrechtelijke incidenten te worden beschouwd die overal ter wereld kunnen voorkomen, temeer daar verzoekster ook in België al het slachtoffer werd van diefstal. Bovendien blijkt uit niets dat deze eenmalige gebeurtenissen voor verzoekster en haar zoon een rechtstreekse vluchtaanleiding zouden geweest zijn: uit haar verklaringen blijkt zelfs dat zij zowel de fietsdiefstal als de roofoverval als weinig zwaarwichtige incidenten beschouwde (CGVS II, p. 2-3; p. 5; CGVS IV, p. 6) en na deze gebeurtenissen bleef zij nog geruime tijd in Mexico.

De brieven van verzoeksters advocaat J.G. en van haar tante L.M. zijn gesolliciteerde documenten zonder objectieve bewijswaarde, temeer daar zij zelf aangaf dat haar advocaat een goede vriend van haar was (CGVS I, p. 8; CGVS II, p. 10) en verzoekster zelf erkent dat er in de brief van haar advocaat fouten waren geslopen (CGVS II, p. 10-11). Dat er binnen de Mexicaanse overheidsdiensten corruptie is en dat R. S. de G. corrupt zou zijn, zoals blijkt uit de door verzoeksters neergelegde algemene internetartikelen die geen enkel verband hebben met haar persoonlijk asielrelaas, doet geen afbreuk aan de hierboven gemaakte vaststellingen in verband met de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas en in verband met het optreden van de Mexicaanse politie inzake drugsdelicten.

In verband met de beweerde naamsverandering van Ant., blijkt uit niets dat M. A. hierom ook maar enig risico op vervolging of ernstige schade zou lopen (*supra*).

Betreffende de aan verzoekster gerichte brief van de schooldirectie van haar zoon M.A., d.d. 25 april 2007, blijkt, gelet op het feit dat in deze brief de reden van het besliste psycholoogbezoek niet vermeld werd en gelet op de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, tot slot uit niets waarom haar zoon twee keer per week naar de psycholoog zou moeten gaan.

2.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.17. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.18. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Besluit

2.19. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

2.20. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK